

[Hagbart Berg.]

Medlem Hr. Dahlgaard. Man kan imidlertid ikke komme udenom selve Valgtallene. Jeg gjorde opmærksom paa, at Venstre og de Konservative ved dette Valg havde faaet 26 000 Stemmer mere end de Radikale og Socialdemokraterne, men saa bliver der fra anden Side sagt, at hvis vi ogsaa tager Landstingsvalget i 1924 med, er Regeringen i Mindretal. Jeg kan ikke forstaa, at man fra den Side stadig, naar vi taler om disse Forhold, mener at kunne regne f. Eks. Retspartiet og det slesvigske Parti med til Modstanderne af denne Regering. Jeg tror ikke, at disse Partiers Stemmer skal indrulleres hverken i det ene eller det andet af de store politiske Partier — det bliver heldigvis ogsaa bekræftet fra Retspartiets Side. Jeg tror ogsaa, vi staar os bedst ved at holde disse Stemmer udenfor de politiske Vurderinger her i Landet, da enhver ved, at det er Stemmer, der afgives paa Partier, der har ganske særlige Formaal. Men holder vi os til de Stemmer, der blev afgivet paa de fire store Partier, er Stillingen den, at der ved Landstingsvalget i 1924 blev afgivet 17 000 Stemmer mere paa Radikale og Socialdemokrater end paa Venstre og Konservative, og lægger vi Tallene sammen for de to Landstingsvalg, er der dog et Flertal af ca. 9 000 Stemmer for Venstre og Konservative. I denne Forbindelse mener jeg heller ikke, man helt kan se bort fra den politiske Forskydning, der fandt Sted mellem Valget i 1924 og Valget i 1926, og navnlig mener jeg ikke, at det ærede Medlem Hr. Stauning kan se bort fra denne Forskydning, da det dog var en Forskydning af den Karakter, at den flyttede det ærede Medlem fra Statsministerbænken hen paa den Plads, hvor det ærede Medlem nu sidder. Det mener jeg ogsaa, vi har Lov at tage i Betragtning, saa der er sikkert ikke Spor af Tvivl om, at det politiske Grundlag for det nuværende Ministerium er ganske i Orden. Det er rigtigt, at vi tidligere — jeg skal gerne bekræfte det — har regnet med, at det var en Fordel for Venstre, at vi havde Alderscensus. Vi tror ikke, at det i højere Grad, maaske slet ikke, har gjort sig gældende ved sidste Valg, fordi netop en Række af de ældre Mennesker, som er under social Forsorg, har stemt med Socialdemokratiet eller de Radikale, fordi man fra den Side har bildt disse Mennesker ind, at hvis Venstre-
 regeringen fik Lov at fortsætte, vilde den Hjælp, de nu fik, blive yderligere stærkt beskaaret. Forhaabentlig vil de paagældende efterhaanden opdage, at denne Tale ikke har nogen Sammenhæng med Virkelig-

heden, og en hel Del vil formentlig vende tilbage til at stemme med det Parti, de i øvrigt slutter sig til. Jeg skal endvidere blot nævne, at man ikke fra nogen Side har kunnet bestride de Tal, jeg her kom frem med; det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen har eksempelvis ikke her i Salen paa nogen Maade forsøgt at fastholde de fuldkomne vilde Tal, han var fremme med i „Social-Demokraten“ efter Valget. Men med Hensyn til Mulighederne for Fremtiden, ja, dér ved vi jo, at det ærede Medlem Hr. P. Munch, der ved denne Lejlighed, som det i øvrigt er sket saa tidt, er optraadt som politisk Spaamand, har sagt, at det var ganske givet, at Venstre-
 regeringens parlamentariske Basis ikke vilde eksistere efter 1930. Jeg vil dertil sige, at en Udtalelse af den Karakter af det ærede Medlem Hr. P. Munch er mig en overordentlig stor Trøst, fordi det har vist sig, at hver Gang det ærede Medlem Hr. P. Munch spaar, gaar det ganske anderledes.

I øvrigt er jeg enig i en Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, gaaende ud paa, at et enkelt bestemt Problem, f. Eks. Forsvarsspørgsmaalet, ikke — saaledes som det ærede Medlem Hr. P. Munch ønskede det — skulde være det eneste afgørende ved det kommende Valg, i alt Fald kan man ikke sige noget saadant i Forvejen, thi der kan komme andre Sager frem. Ingen er imidlertid mindre berettiget end det radikale Venstre til at kræve, at man, hvis det passer det radikale Venstre at skyde denne Sag i Forgrunden, saa ubetinget skal bøje sig for Valgets Resultat. Det er ikke, fordi vi frygter en Vælgerafgørelse paa dette Spørgsmaal, men sidste Gang, vi havde et klart udtalt Valg paa dette Spørgsmaal, nemlig i 1910, led de Radikale og Socialdemokraterne et Nederlag, og ikke desto mindre rejste disse Partier umiddelbart efter Valget det samme Stridsspørgsmaal. Særlig berettiget til at hævde et saadant Standpunkt er man altsaa ikke fra den Side.

Hverken fra socialdemokratisk eller fra radikal Side har man været helt tilfreds med, at jeg har gjort opmærksom paa, at man fra den Side har ført en Politik, som jeg har betegnet som dobbeltbundet. Man kan imidlertid ikke, saaledes som det skete under Landstingsvalget, angribe os, fordi vi er gaaet til Skattelettelse baade med Hensyn til Efterbetaling af Indkomstskat og med Hensyn til Nedsættelse af Formueskatten, og saa bagefter gennemføre noget af ganske tilsvarende Karakter dér, hvor man selv har Magten og Ansvar. Jeg erindrer meget vel, at det ærede Medlem Hr. Dahlgaard fra